

Βασίλης Κολοτούρος  
Γ' τάξη

1<sup>ο</sup> Γυμνάσιο Αμαλιάδας:  
Γορτυνίας 32 και Καλαβρύτων  
Τηλ: 26220-28688

# ΚΟΚΚΙΝΟ... ΣΑΝ ΤΟ ΑΙΜΑ...

---

Έχοντας φύγει από το μαγαζί, που είχε πάει για να εφοδιαστεί με τα απαραίτητα, για να κάνει το κήπο της το πιο ευωδιαστό της πλάσης, κινούσε κατάκοπη για το σπιτικό της η γριά. Στα χέρια της βαστούσε σπόρους για να φυτέψει και να ανθίσουν περισσότερα κόκκινα τριαντάφυλλα. Τίποτε άλλο δεν την ένοιαζε πέρα από αυτό. Ούτε ο πόλεμος, που είχε ξεκινήσει πριν δυο χρόνια την έκοφτε, ούτε ο εχθρός της χώρας της που κόντευε να περάσει μέσα σε αυτή και θα κατέστρεφε τα πάντα στο πέρασμα του, ούτε καν τα παιδιά της, που είχαν φύγει και αυτά πριν κάτι μήνες για το μέτωπο. Είχε βρει άλλωστε τη δικαιολογία της: έλεγε ότι οι γιοι της είναι γενναίοι και καλοί πολεμιστές, ήταν σίγουρη για αυτούς. Μάταια προσπαθούσαν και ο άντρας της, αλλά και η αδελφική της φίλη να της αλλάξουν μυαλά. Αυτή η ξεροκεφαλιά της και το γινάτι θα την έτρωγαν στο τέλος...

Στο δρόμο του γυρισμού συνάντησε και την άλλη, τη γειτόνισσά της, τη συνορίτισσά της, που εκτός από τα σπίτια τους, συνόρευαν και η κήποι τους. Και εκείνη το ίδιο γινάτι είχε με την άλλη, τη γριά: ήθελε και εκείνη να έχει έναν κήπο πλημμυρισμένο από κόκκινα τριαντάφυλλα... Αν και κάποιος θα θαρρούσε ότι ως νεότερη δε θα έδινε βάση σε έναν τέτοιο ανταγωνισμό, εκείνης της είχε γίνει έμμονη ιδέα να έχει τον κήπο με τα πιο πολλά ρόδα. Οι δυο γειτόνισσες ήταν για χρόνια αντίπαλες. Για χρόνια προσπαθούσε η μία να γεμίσει τον κήπο της με πιο πολύ κόκκινο από της άλλης. Σίγουρα κάποια άλλη ήταν η αιτία αυτής της διαμάχης ...

Και η άλλη, η νεότερη, σε ένα τέτοιο μαγαζί πήγαινε, σε ένα μαγαζί για να αγοράσει σπόρους, ώστε να φυτέψει κόκκινα τριαντάφυλλα. Και οι δυο είχαν ξοδέψει μια περιουσία στην αγορά σπόρων για τη καλλιέργεια αυτού του λουλουδιού, για τη πληθώρα του κόκκινου στους κήπους τους. Ωστόσο κανένας δεν προσπαθούσε να τις συμφιλιώσει. Αλλά και ποιος να βοηθήσει; Ο σύζυγος της γριάς ή η φίλη της, που ναι μεν ήταν χρόνια συνοδοιπόροι της, αλλά είχαν τα δικά τους προβλήματα και το νου τους στα παιδιά τους στο πόλεμο; Οι υπόλοιποι γείτονες που τόσο καιρό είχαν αναλάβει τον ρόλο του παρατηρητή και μάλιστα του αμέτοχου; Αυτοί θεωρούσαν ότι από τη στιγμή που τα κόκκινα τριαντάφυλλα δεν φυτεύονται στους δικούς τους κήπους, δεν υπήρχε λόγος να επέμβουν, αυτοί δεν θα είχαν κανένα συμφέρον αν συμμετείχαν... Και ίσως είχαν δίκιο. Όμως αργά ή γρήγορα η ευωδία από τα λουλούδια της ηλικιωμένης και της νέας, θα έφτανε και στους δικούς τους κήπους, αν δεν είχε φτάσει ήδη δηλαδή... Ή θα βοηθούσαν οι έμποροι των σπόρων; Αυτοί που ουσιαστικά μπορούσαν να αποκομίζουν το μεγαλύτερο κέρδος από αυτόν των ανταγωνισμό. Όσο η μια και η άλλη αγόραζαν σπόρους από τα μαγαζιά τους, αυτοί μόνο να κερδίσουν είχαν. Όποτε δεν θα έβγαζαν μόνοι τους τα μάτια τους ... Αντίθετα, πολλές φορές αυτοί οι έμποροι ήταν εκείνοι που πυροδοτούσαν κάποια διαμάχη. Αυτοί οι έμποροι ή ακόμα πολλές φορές οι υπόλοιποι γείτονες . Αλλά η κρίση και της μιας και της άλλης είχε θολωθεί και είχε δώσει τη θέση της στον φανατισμό κι στην αφέλεια. Έδιναν τόσα χρήματα μόνο και μόνο για να γεμίσουν οι κήποι τους από κόκκινα τριαντάφυλλα, των οποίων την ευωδία θα μύριζαν οι ίδιες- αυτές και όσοι τους περικλείουν.

Την επόμενη μέρα, και ενώ ο ήλιος είχε απλώσει για τα καλά τις ακτίνες του, τα εγγόνια της μιας είχαν βγει έξω και έπαιζαν κάτω από το λιοπύρι με τα παιδιά της άλλης. Οι υπόλοιποι γείτονες τα κοίταζαν και τα καμάρωναν που έπαιζαν έτσι όλα μαζί, δίχως να λογαριάζουν την έχθρα των μεγάλων. Δε πρόλαβε να κυνηγήσει το ένα το άλλο, εμφανίστηκαν η γιαγιά των δύο και η μαμά των άλλων και άρχισαν να τους φωνάζουν. Τα άρπαξαν από τα χέρια και τα έσυραν μέσα στα σπίτια

τους. Τα παλούκωσαν σε μια καρέκλα και άρχισαν να τους πιπιλάνε το μυαλό. Τους έλεγαν ότι με αυτά τα παιδιά δεν πρέπει να κάνουν παρέα με αυτά τα παιδιά, τους αποκάλεσαν μέχρι και εχθρούς. Τα παιδιά δεν ξαναμίλησαν ποτέ και για χρόνια θαρρούσαν ότι ήταν αντίπαλοι. Δεν ήξεραν το λόγο, αλλά ήταν αντίπαλοι. Ξεκίνησαν και αυτά να φυτεύουν κόκκινα τριαντάφυλλα στους κήπους τους και αυτά με τη σειρά τους μετέφεραν την έχθρα τους στα παιδιά τους και έπειτα στα εγγόνια τους και μετά αυτά στα δικά τους... Έτσι το κακό δε τελείωσε ποτέ.

## 2ο

Η μέρα ξημέρωσε, ο ήλιος ανέτειλε και το σκοτάδι έφυγε από τον ουρανό, μόνο από τον ουρανό όμως... Στις ψυχές των ανθρώπων καλά κρατούσε ακόμα, επειδή καλά κρατούσε και ο πόλεμος. Πάνε δυο μήνες που ο κατακτητής είχε μπει μες στη πόλη. Είχε υποτάξει τα σπίτια των κατοίκων, κάποιους τους είχε διώξει από αυτά, τους έβγαλε στο δρόμο και εκείνοι έγιναν επαίτες. Επαίτες σε ποιον όμως; Ούτε σε ποιον να ζητήσουν βοήθεια δεν είχαν. Τίποτα δεν είχαν, τα είχαν χάσει όλα. Τα σπίτια τους, τα λεφτά τους, τις δουλειές τους, τα παιδιά τους... Ένα τίποτα ήταν πλέον- ο πόλεμος τους είχε κάνει να μην ήταν τίποτα. Οι μόνες που είχαν κάτι, ήταν οι δύο αντίζηλες. Είχαν τους κήπους τους, μόνο τους κήπους τους και την έχθρα τους. Είχαν χάσει τους άντρες τους, τους γιους τους, τις φίλες τους, τα σπίτια τους, όμως οι κήποι υπήρχαν. Η μία, η γραία είχε τουλάχιστον το ένα της εγγόνι, δεν είχε χαθεί ακόμα, όπως το άλλο και τα παιδιά της νέας, που πέθαναν από αρρώστιες. Και εκείνου όμως δεν του έδινε σημασία... Μόνο ο κήπος της την ένοιαζε. Κατάφερνε να βρίσκει λίγο νερό, αλλά δεν το έδινε στο παιδί, πήγαινε και πότιζε τα λίγα λουλούδια που τις απέμειναν και προσπαθούσε να φυτέψει κι άλλα. Δεν μπορούσε να σκεφτεί, να καταλάβει ότι κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο. Η άλλη τουλάχιστον τα είχε παρατήσει, ηττήθηκε, λύγισε. Κατάφερε να τη λυγίσει. Όταν κατάλαβε η γριά, ότι η αντίπαλος της τα παράτησε, μπήκε μέσα στο κήπο της και άρχισε να πατάει τα λουλούδια της, τους κόπους μιας ζωής, τους ποδοπατούσε. Η άλλη, η νέα, τη θωρούσε με δύο μάτια ανέκφραστα, αμίλητη και δεν έκανε καμία κίνηση να την εμποδίσει, δεν είχε δυνάμεις, της τις είχε πάρει αυτή η μακρόχρονη διαμάχη. Απορούσε πως η άλλη άντεχε ακόμα και κάποια στιγμή, όταν ποδοπατούσε το τελευταίο ρόδο, τη ρώτησε, τη γραία, γιατί το κάνει όλο αυτό, ήθελε να ρωτήσει τον λόγο, γιατί συνειδητοποιήσει ότι ούτε αυτή δε γνώριζε γιατί τα έκανε όλα αυτά. Η γραία της αποκρίθηκε: << Γιατί θέλω να σε δω να συνθλίβεσαι, όπως τους κόπους σου αυτή τη στιγμή. Θέλω να σε δω χάνεις, να καταλάβεις ότι σε νίκησα, ότι έχασες από μένα, ότι τα δικά μου κόκκινα τριαντάφυλλα ήταν αυτά που νίκησαν, ότι η γειτονία πλημμύρησε από το δικό μου ποτάμι με τριαντάφυλλα>>. Η νέα την κοίταξε με απογοήτευση. Απογοήτευση γιατί στο πρόσωπο εκείνης έβλεπε τον εαυτό της. Για τον εαυτό της ένωθε απογοήτευση. Ξεψύχησε. Δεν άντεξε τις κακουχίες. Μαζί με τη ψυχή της απομακρυνόταν και κάθε ίχνος ανθρωπιάς της γραίας, η οποία είχε ξοδέψει τις τελευταίες της οικονομίες για να πάρει σπόρους από το μαγαζί που τους χρόνια τους έπαιρνε. Εκείνο το μαγαζί δούλευε κανονικά, αφού συνεχιζόταν, μέχρι πριν λίγες ώρες, η διαμάχη για το κόκκινο... Έβγαλε τους σπόρους από τη τσέπη της, φύτεψε τα τριαντάφυλλα και μόλις ανέβασε το κεφάλι της και είδε γύρω, δεν είδε τίποτα περισσότερο από έναν μουντό ουρανό, σχεδόν δε ξεχώριζες τις βλέψεις δίπλα σου. Ο ήλιος έφυγε και κατασκέπασαν τα πάντα μαυρίλα και πίσσα. Όλα τα σπίτια της γειτονιάς είχαν καταστραφεί, δεν υπήρχε τίποτα άλλο δεν ξεχώριζες τίποτα άλλο πέρα από τα κόκκινα τριαντάφυλλα της γραίας. Τίποτα άλλο πέρα από αυτό το βαθύ κόκκινο.

Κόκκινο σαν το αίμα. Το αίμα που εξ αιτίας του πολέμου χύνεται. Μα και όλα αυτά τα τριαντάφυλλα για μια διαμάχη, έναν ανταγωνισμό δεν άνθισαν. Κοίτα όμως που δυστυχώς η ευωδία τους τελικά έφτασε σε ολάκαιρη τη γειτονιά. Η γριά αφού φύτεψε και το τελευταίο τριαντάφυλλο, σήκωσε το κεφάλι της, κοίταξε γύρω και είδε ότι ολάκαιρη η γειτονιά της είχε καταστραφεί, είχε ερημώσει και είχε μετατραπεί σε ένα λιβάδι με κόκκινα τριαντάφυλλα. Το περπατούσε αυτό το λιβάδι, που έφτιαξαν τα λάθη της, και φανταζόταν πως θα ήταν αν υπήρχε ειρήνη στη γειτονιά της, σκεφτόταν τι δεν θα είχε γίνει αν υπήρχε ειρήνη. Δεν θα υπήρχε αυτή η έχθρα, δεν θα υπήρχαν τόσα μαγαζιά με σπόρους, δεν θα μεταφέρονταν αυτή η έχθρα και στους νέους και θα τη συνέχιζαν, δεν θα είχαν ανθίσει τόσα κόκκινα τριαντάφυλλα.

Μετά από λίγο καιρό ο πόλεμος είχε τελειώσει. Όλα είχαν γυρίσει στη θέση τους, όλα λειτουργούσαν όπως παλιά και μαζί με τον εχθρό, έφυγε και η γριά μια για πάντα. Ο εγγονός της γραίας, που είχε επιβιώσει παρά τα όσα πέρασε, γύρισε στο κήπο της γιαγιάς τους. Όλα τα λουλούδια είχαν μαραθεί, δεν υπήρχαν πλέον. Ο χρόνος τα νίκησε και αυτά, όπως νικάει τα πάντα. Για αυτό ο εγγονός φύτεψε ένα νέο κόκκινο τριαντάφυλλο στο κήπο της γιαγιάς του. Ένα τριαντάφυλλο ολόιδιο με αυτά που φύτευε εκείνη. Αργότερα ένας άλλος απόγονος θα επέστρεφε σε αυτόν τον κήπο και θα φύτευε ένα ακόμα και ένα ακόμα και ένα ακόμα...